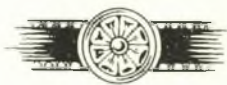

Π Ο Ι Η Τ Α Ι

Φ Ι Λ Ε, Σ Α Δ Ε Ι Σ . . .

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Υ Δ Ο Υ Ρ Α

Φίλε,
 σά δεῖς βαρὺ τὸ σύννεφο τῆς νύχτας
 τριγύρω σου,
 στὴν πᾶσα χτίση γύρω·
 σά θᾶναι οἱ ὥρες τοῦ βραχνᾶ,
 ποὺ τὴν ἀνάσα πνίγει,
 κι ὅμοιες θηλειᾶς τῆς ἀγωνίας οἱ ὥρες,
 πέτρα σά θᾶναι τὸ ψωμί,
 σκληρὸ τοῦ πόνου,
 καὶ τὸ πιотὸ ἄλμυρὸ — πιотὸ δακρῶν,
 κι αἷμα ὁ ἰδρώτας στὰ κορμιά,
 στὰ μέτωπα ὄλα·
 σά θὰ γρικᾶς τρανὸ τοῦ ἐχθροῦ στὴ νύχτα τὸ ποδάρι,
 μακριάθε ὀλοένα τρόμος νά σιμώνει,
 κι ἀλόγων ποδοβολητό,
 μυριάδων μύριων,
 φριχτὸ ποτάμι ἀκράτητο, κι ἀρμάτων,
 πλήθιων ἀρμάτων σιδερένιων τρόμος·
 σάν ἡ καρδιά κερὶ θά πάει νά λυώνει
 ἐντός σου, καὶ τὸ γόνα,
 τὰ γόνατα ὄλα
 θὰ ρένε, ἴδιο νερό, κρυφὰ θὰ παραλυοῦνε,
 ἀλύγιστες φτεροῦγες μαῦρες τοῦ θανάτου,
 καὶ φλόγα ὀλέθρου
 μὲς τῆ νυχτιά θὰ ὑψώνεται πελώρια,
 τριγμοὶ καὶ κρότοι ὀλοῦθε ὀλέθρου,
 φρίκης γιορτάσι —
 μὴ φοβηθεῖς
 — τὸ φῶς δὲ χάθηκε γιὰ πάντα! —
 κι ὡς τοῦ χαμοῦ τὸ βῦθος μὴν τρομάξεις.
 Μὴ σβήσεις τὴ γλυκειά σου ἐλπίδα,
 φίλε!
 Τί, στὴν κραυγή σου,
 στὴν κραυγή μας,
 κάποιες θ' ἀνοιξοῦν ἀκοῆς
 — ψηλά θ' ἀκούσουν —
 κάποια ἱερά θὲ νά συγκλίνουν σπλάχνα.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Σ Δ Ο Υ Ρ Α Σ

Ἐκ Βόλου. Διαμένει ἤδη εἰς Ἀθήνας. Εἶναι γνωστὸς ὡς ποιητὴς ἀπὸ εἰκοσαετίας, ἐκδώσας ἱκανὸν ἀριθμὸν ποιητικῶν συλλογῶν. Κύριον καὶ βαθὺ χαρακτηριστικὸν τοῦ — διακρίνον τὸν ἀνθρώπου καὶ τὸν λογοτέχνην — εἶναι ἡ εἰς τὰς Γραφὰς μῆσις τοῦ. Ἐδῶσε σειρὰν σχετικῶν διαλέξεων καὶ ἐδημοσίευσε περισπούδαστα ἄρθρα. Ἡ ποιησις τοῦ εἶναι μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς διὰ τὴν γνησιότητα ἀκριβῶς τοῦ θεολατρικοῦ χαρακτῆρος τῆς καὶ τὴν παγκοσμιότητα τοῦ ὁράματός τῆς. Εἶναι ἡ ἄλλοτε τρυφερά καὶ ἄλλοτε μεγαλόστομος λύρα τῶν θείων ἐνατενίσεων καὶ παρηγοριῶν. Ἀπὸ τὴν τελευταίαν τοῦ συλλογῆ «Δέκα τραγούδια τῆς Ἐλπίδος» ἀποσπῶμεν τὸ κάτωθι ἐμπνευσμένον ποιῆμα:

*

Ἄ, κι ἓνα χέρι
 — μὴ φοβηθεῖς, — τί φῶς τὸ χέρι! —
 Θ' ἀπλώσει ἀπάνω ἀπ' τὸ χαμό,
 ἀπ' ὄλα, ἀπ' ὄλα,
 θὰ κατεβεῖ βραχιόνι σωτηρίας
 Κι ὡς τῶν ἀρμάτων, τῶν φτερῶν θὰ σβηθοῦνται οἱ κρότοι
 μακριὰ ἀπὸ τὸ φῶς ἀποδιωγμένοι,
 τοῦ ὀλέθρου ρόγγος,
 κάποια φτερά θὲ ν' ἀκουστοῦνε τότε
 — θρόισμα θεῖο —
 φτερά ἄμοιαστα ἄλλα.
 Καὶ τὰ φτερά ποὺ θ' ἀκουστοῦνε τότε
 ὦ χαίρου, ὦ φίλε!
 ὦ ψάλλε, ὦ χτίστη!
 Θά ᾿ναι τὰ ὀλόλευκα φτερούγια τῶν ἀγγέλων!

